

ΑΠΟ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΡΜΑΤΩΛΙΣΜΟΥ

ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΖΑΧΑΡΙΑ

Τ' άρματωλία του Μωριά. **Η** νεότης του Ζαχαριά. Μιά **Όμηρική** καταδίωξις στον κάμπο του Μισορά. **Ο** Μπέης της Μονεμβασιάς και η όμορφη Ραμνοπούλα. Τραγωδία μέσα σε χαρέμι. Πώς εκδικείται ο **Άρχιστρατηγός** της Πελοποννήσου. **Λαμπρός** Κατσώνης, **Άνδρούτσος** και Ζαχαριάς στα βουνά της Μάνης. **Επικές μάχες**. Τί διηγείται ένα ιστορικό χειρόγραφο.

Ένας από τους μεγαλύτερους άρματωλούς που έλάμπρυν την Έλληνική ιστορία με τα κατορθώματά τους είνε και ο Ζαχαριάς, το άρτομητο παιδί της Μάνης.

Στις πλαγιές του Ταυγέτου βρίσκεται, μαζί με άλλα όχυρά χωριά και η Μπαμπιτσα, όπου γεννήθηκε ο Ζαχαριάς, από πατέρα πολέμιση, σύντροφο του περιήμιου άρματωλού Παναγιώταρου, ο οποίος μαζί με τον Κωνσταντή Κολοκοτρώνη, Θεόδωρος γλυτώσε από τους Τούρκους δεκα χρόνων παιδί με τη μητέρα του, ο δέ Ζαχαριάς, 17 ετών τότε, έεσε ειχιάλωτος και πουλήθηκε σκλάβος στον πλουσιώτατο Μαχιούε Μπέη του Μισορά.

Εικοσιδυό ετών ο Ζαχαριάς είχε παράδοξη σωματική ανάπτυξη και ήταν από τότε τέλειος άντρας στο σώμα και στην ψυχή. Ήταν ψηλάυ άναστηματος, με πλατείς ώμους, λεπτή μση, αιδερένια μπότσα, ποδια τον γρήγορη και άκολοστρώνη ώστε έπανομασθη **Ά η τ ό ς**. Τα μαλλιά του ήσαν πυκνά και μετόφ, το μουτάκι του περήφανο, η μντια του φλογερή, λιονταρίαια. Ή φωνή του, ίδια μ' εκείνη του Στεντορος, άχολογούσε στα σοτιάδια της νήχας σαν μισρηνη βροντή. Μέσα στο κιλίτηχιγκο και τέλειο εκίνο χορμί κατοικοίσε ψυχή γενναία και καρδιά άτόρημη που δέν ύποχοροίσε παρά μονο στον έρωτα, καρμιά φροσ. Μία πυχιά λαβωμνιτιά κοντά στ' άριστερο φρύδι του δινε ιδιαίτερη χαρά.

Στην ήλικια αυτή ήταν ο Ζαχαριάς όταν οι κλέφτες του Μωριά, που είχαν άκουσει τη φήμη του, τον έκαλεσαν και του έπρότειναν άν και τόσα νέος άόρημ, να δεχθίη τη θέσι του Παναγιώταρου και να γίνη άρχηγός τους. **Ο** Ζαχαριάς δεχτηκε μυστικά την προσέκλησι και έσκόπευε να δραπετεύση, **άλλ'** ο Μαχιούε Μπέης, έκαταλιβε το σκοπό του και άπεφάσισε να τον δολοφονήση. Παίρνει λοιπόν ο Μαχιούε το Ζαχαριά και τον πηγαίνει στα κτήματά του, όπου είχε ανθρώπους όπλισμένους, να του στήσουν κυρτόφι και να τον θανατώσουν. **Άλλ'** ο Ζαχαριάς το πήρε μπουρούδι και έπρόλαβε τον Μαχιούε. Την ώρα που περνοήσαν τον κάμπο, ο Μαχιούε άρματωμένος και έφιππος, ο Ζαχαριάς άοπλος και πεζός, σκεταται ξεμαρα και του λέει :

— Μπέη μου, **έγώ** θέλω να βγω κλέφτης, **έσύ** θέλεις να με σκοτώσις. **Έπειδη** έφαγα το ψωμί σου, θέλω να σ' εύχαρισήσω. **Νά,** **έγώ** φεύγω και τραβάω κατά τα βουνά, **σύ** κέντησε τ' άλογο σου κι' άν με φτάσης κόψε το κεφάλι μου, **είδεμή,** **δόςμου** τ' άρματά σου για να σε θυμάμαι!...

Αυτό ειπε και πετώντας σαν βέλος φεύγει μπροστά στο Μαχιούε. **Ο** Μπέης ρίχτηκε πίσω του με άφρισμένο άλογο, **άλλα** δέ υπόρπεσε να τον φτάση και τότε από τη λύσσα του άδειασε και τις δυο πιτόλες του κατά τον Ζαχαριά. **Η** σφαίρες δέν τον έπέτηξαν. **Ο** Μαχιούε φριβισμένος θέληγε να σωθίη φευγοντας. **Και** η σκηνή άλλαξε. **Τώρα** εκείνος που κατέδιωξε ήταν ο Ζαχαριάς, ο οποίος τρεχοντας σαν άνεμος, έφτασε το Μπεη, **έκράτησε** το άλογο από την ουρά, **έγκραμισε** κάτω τον καρβαλλάρη, τον ξερομάτωσε, **άλλα** δέν τον έσκότωε.

— **Άνιτε,** του ειπε περιφρονητικά, **δέν** καταδέχομαι να σου πάρω το κεφάλι, **γιατί** είσαι ο δειλός!...

Καβ' άλλως τώρα και άρματωμένος ο Ζαχαριάς πηγαίνει στα λημέρια των κλεφτών, τους μαζεύει γυρω του, παίρνει την άρχηγία και χιζεί το φοβερό του πυργιο κοντα στον άρχαίο πυργιο του Κωνσταντίνου Κολοκοτρώνη. **Η** δόξα του Ζαχαριά άπλώνεται γρηγορα σε όλο το Μωριά. **Τ'** όνομά του πετάει με τα φερά του δήμου του τραγουδιού :

*Μηρόν οι κάμποι για νερά και τα βουνά για χόρτα,
Μηράει κι' ο δόλος Ζαχαριάς για Τούρκα κεφάλια...*

Ο Ζαχαριάς είχε δική του σημαία με σταυρό στη μέση, τρίχρωμη : Κόκκινη, άσπρη και μαύρη. **Έπειτα** έκαμε και ιδιαίτερη σφραγίδα, με την όποιαν έσφραγιζε τα έγγραφα που έστειλε στους άλλους κλέφτες. **Η** σφραγίδα έκρινε έρ νήσους τη δύναμή του, **μαζί** έγραφε. **«**Ο Άυχιτοπατήρ της Πελοποννήσου». **Οι** **Όθωμανοί** άκου το Μωριά άρχισαν να τρελιουν μόνο στο άκουσμα του όνόματος του.

Είξιν υλίες πέντε χρόνια περάσει από όσα που άνέβηκε στα βουνά ο Ζαχαριά **Γενάρως** δόξα και δύναμη, **είχε** γίνει μια ξεκουστός σε κάθε ελληνική

γωνιά. **Η** τουρκική έξουσία έβγαζε άλλεπάλληλες διαταγές για αυτόν, σώματα πεζικά και ιπικά έξεστράτευαν εναντίον του, **άλλ'** όλα η έγύριζαν χωρίς άποτέλεσμα στην Τριπολιτάδα, η καταστρέφονταν. **Το** γιαταγάνι του Ζαχαριά, **έκοβε** μίλλια μπροστά, **σάν** το θρυαλλικό σπαθί του Ρολάνδου, του μεσαιωνικού ήρωα.

Κατά το 1790, ο Μπέης της Μονεμβασιάς Άλλης έρωτεύτηκε μια νέα Σπαρτιατίσσα που ζήσε στο χωριό Κορσάς. Στην αρχή προσπαθούσε να την ξεπλανήση με μαλίκους τεύπους μη θέλοντας να μεταχειρισθί βία γιατι ελωγαρισε την όρηγή του άγρόλνου **«**Αρχιστρατηγού της Πελοποννήσου». **Η** κόρη δέν ήθελε να δεχθί τις προτασεις του ερωτοχτυπημένου Μπέη και να τον άκολουθήση στο χαρέμι. **Τότε** **έκείνος** τυφλωμένος από το παθος του έστειλε στρατιώτες, οι όποιοι άρπαξιν την κοπέλλα και την έφεραν στη Μονεμβασία. **Μέσα** στο χαρέμι του Μπεη έγινε τότε φοβερή τραγωδία. **Η** νέα επάλαιψε με τα νύχια και με τα δόντια για την τιμή της. **Και** ο θηρώδης **Όθωμανός** θυμώσε και την έκομματίσε με το χαντζάρι του. **Το** κατούρημιο αυτό μαθεύτηκε ως στις κορυφές του Ταυγέτου και το λιονταρι του Μωριά, ο Ζαχαριάς έβγαλε μούρηγιό το εκδικήσεως.

Ο **Άλημπεης** δέν ετόλμησε από τότε να βγη σε κυνήγι, για το όποιον τρελλάνιουταν. **Υστερα** όμως από πολύν καιρο, **έχοντας** άναγκη να όδοιορηση, πήρε μαζί του φορούρα από διακοσιούς σωματοφύλακες. **Ο** Ζαχαριάς με τριάντα παλληκάρια του τον παρακολουθούσε από τα υψώματα. **Στην** κατάλληλη δέ στιγμή, **σε** κάποιου-στονε, **έδωσε** το ούνηγμα αφήνοντας μεγάλη κρυμνη : **«**Ω ! **Ω !** **Έρχεται** ο Ζαχαριάς ! **»** και οι κλεφτες του ώρημου με γυνιά τα γιατιγανια. **Τρομαγμένοι** οι σωματοφύλακες του Μπέη, **τό** βάξουν στα ποδια. **Οι** κλεφτες καταφροίζουν, τους στρώνουν στο κυνήγι και ο Ζαχαριάς με μια σπαθια παίρνει το κεφάλι του **Άλημπεη**. **Έπειτα** τον κομματιάζει, **δενει** τα κομμάτια του στη σέλι του άλογου του και μ' έναν αιχμάλοτο τά στέλει στη Μονεμβασία.

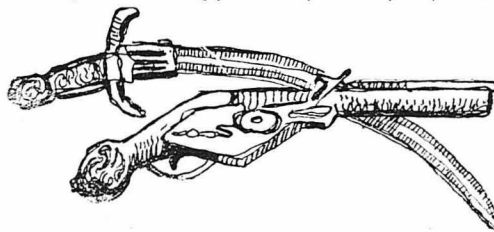
Θήνης και κοπετός στο χαρέμι. **Οι** συγγενεις του **Άλημπεη** άπαιτούν από τον Πασιά της Πελοποννήσου εκδίκητη. **Ο** Πασιάς στέλνει 50 ιπείς και 200 διαλεχτούς πεζους. **Το** **Όθωμανικό** τούτο σώμα στήνει καρτέρι κοντά στις πυργούς του Γερανου και περιμένει. **Και** άξαφνα **άκούγεται** πάλι

βροντερή η πολεμική κρονή : **«**Έρχεται ο Ζαχαριάς ! **»** **Οι** Τούρκοι, άντι να πολεμήσουν βάξουν κάτω τα όπλα και ποραδινονται. **Ο** Ζαχαριάς **άπέλυσε**, τους αιχμαλώτους χωρίς λύτρα και ο Πασιάς, που **έθαμίσε** την άντρια και τη μεγαλοψυχία του, του στέλνει **δωρο** ένα θαυμαστό άραβικό άτι και την άδεια να συνάξη το φόρο της περιφερείας του Έλους, για το έτος εκείνο, **όπως** είχε άπαιτήσει ο Ζαχαριάς. **Σωστός** θρήμβος δηλαδή...

Το έτος 1792 είνε σημαντικό στην ιστορία της Μάνης γιατι και αυτό συνέβησαν το έξης γεγονότα :

Ο **Λαμπρός** Κατσώνης από το 1787 ως το 1792 είχε άγωνισθί λαμπρα εναντίον των τουρκικών στόλων και πολλές φορές τους είχε αναγκάσει να κλειτουν στον Έλλησποντο. **Ένι** μια πενταετία **έκυριάρχησε** στις ελληνικές θάλασσες. **Είνε** γνωστον, **ότι** η **Αυτοκράτειρα** της Ρωσίας **Αικατερίνη**, άφου με πολλές ύποσχέσεις **έξήγησε** τους Έλληνες σε επανάσταση, **έπειτα** **έκλεισε** (στις 9 Ιουνίου 1792) ειρήνη με τους Τούρκους στο **Ίασιο** και **έγκατέλειψε** τους Έλληνες στη διάθεσι των τυράννων των. **Ο** Κατσώνης **διεμαρτυρήθη** εναντίον της Ρωσίας και μαζί με τον **Άνδρούτσο**, **έπι** **κεφαλής** 800 άρματωλών **έξακολοήθησαν** τον άγώνα εναντίον της Τυρκίας. **Οι** **δι** **άρχηγοι** κατέφυγαν στην **άπόρθητη** Μάνη για να **έχουν** στήριγμα τους βράχους του Ταυγέτου και τη βοήθεια του Ζαχαριά.

Ο Ζαχαριάς **εδέχτηκε** με **άδελφική** χαρά τους δυο καπεταναίους και τα παλληκάρια τους. **Άλλα** **τώρα** οι Έλληνες είχαν να παλαίψουν και με τη Γαλλία που είχε συμμαχήσει με τους **όθωμανούς** ! **Ένωμένοι** οι στόλοι των Γαλλοτούρκων **κι** **έλευσαν** στα νερά της Λακωνικής και άρχισαν να βομβαρδίζουν τα όχυράματα των άρματωλών, οι όποιοι **άπαντούσαν** κερανοβόλους. **Όταν** **δέ** οι Τούρκοι **άφου** **έμοξέψιν** πολυάριθμο στρατό, **έκαμαν** την **άπόβασι** της 6ης Ιουλίου, **έτοτε** ο Ζαχαριάς και ο **Άνδρούτσος** — **λέγει** το ιστορικόν χειρόγραφο — **με** το σπαθί στο χέρι **έκυνήγησαν** τους Τουρκογάλλους ως στην παριλία. **Φρενήρης** ο καπεταν

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟΙ!...

"Ενα έτος περίπου πρό του Πανευρωπαϊκού Πολέμου, ο πρίγκιψ σύζυγος της βασιλικής της 'Ολλανδίας Βιλλεαλμίνης, είχε μεταβεί στη Γερμανία, πρὸς ἐπίσκεψιν του τότε αυτοκράτορος Γουλιέλμου του Β', ο ὁποῖος ἐτύγχανε καὶ ἐξάδελφός του.

Συμφωνῶς πρὸς τὴν ἐθιμοτυπία, ἡ ὁποία ἦταν τότε ἐν χρῆσει εἰς ὅλες τὶς Αὐλές, ὁ βασιλικὸς ξένος, προσεκλήθη νὰ ἐπιθεωρήσῃ μερικὰ συντάγματα τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ.

Γιὰ νὰ τοῦ προενηγήσῃ δὲ μεγαλειτέρα ἐντύπωση ὁ Κάιζερ, διέταξε νὰ παρελάσουν ἐνώπιον τοῦ ἐπισημοῦ ξένου, ὅλοι οἱ ὑψηλότεροι ἄνδρες τοῦ στρατοῦ του.

Πρῶτο παρήλασε ἓνα σύνταγμα, τοῦ ὁποῖου οἱ ἄνδρες εἶχαν ἀνάστημα 1.70.

Ὁ Κάιζερ ρώτησε τότε τὸν πρίγκιπα :

— Πῶς σὰς φαίνονται, ἐξάδελφέ μου ;

— Πολὺ μικροὶ ! ἀπάντησε ἀπαθῶς ὁ πρίγκιψ.

Παρήλασε κατόπιν ἓνα ἄλλο σύνταγμα, τοῦ ὁποῖου οἱ ἄνδρες εἶχαν ἀνάστημα 1.80.

Ὁ Κάιζερ ρώτησε τότε τὸν πρίγκιπα :

— Πῶς σὰς φαίνονται, ἐξάδελφέ μου ;

— Πολὺ μικροὶ ! ἀπάντησε ἰσαθῶς ὁ πρίγκιψ.

Παρήλασε κατόπιν ἓνα ἄλλο σύνταγμα, τοῦ ὁποῖου οἱ ἄνδρες εἶχαν ἀνάστημα 1.90.

— Μικροὶ καὶ αὐτοὶ ! εἶπε πάλι ὁ 'Ολλανδὸς πρίγκιψ.

"Επὶ τέλους ὁμοῦς ἤθελε καὶ ἡ σειρά τῶν χολοσσῶν τοῦ Γερμανικοῦ στρατοῦ, τῶν ὁποίων τὸ ἀνάστημα ἐφθανε καὶ περνοῦσε τὰ δύο μέτρα.

— "Ε ! Αὐτοὶ πῶς σοῦ φαίνονται, ἐξάδελφέ μου ! ἐρώτησε πάλι ὁ Κάιζερ, μὲ θυμαίνευτικὸ ὄψος.

— Κι' αὐτοὶ μικροὶ εἶνε !

— Μικροὶ ; Μὰ τί λέτε ; Ἀστειεύεσθε ;

— Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου, ἀπήντησε ὁ πρίγκιψ. Νὰ σὰς ἐξηγήσω μάλιστα πῶς σκέπτομαι. "Αν ἐξωφρα-πράγμα τὸ ὁποῖο ἀπεύχομαι-ἐκτραγῆ πόλεμος μεταξύ τῶν δύο χωρῶν μας, μοιραίως θὰ ὑποχρεωθῶμε χάριν τῆς ἀσφαλείας τῆς χώρας μας, ν' ἀνοίξομε τοὺς ὕδατοφράκτες, τοὺς ὁποῖους γνωρίζετε ! "Εν τοιαύτῃ περιπτώσει, τὸ νερὸ τοῦ θὶ πηριμυρῆσῃ τὰ σύνορά μας, θὰ φθάσῃ εὐκόλῃ τὸ ὕψος τῶν 2 1/2-3 μέτρων, ὁπότε, ὅπως καταλαβαίνετε, ὅλ' αὐτὰ τ' ἀναστήματα δὲν θὰ παύουν κανένα ρόλο μὲρὸς στὸ ὕψος τοῦ νεροῦ...

Ὁ Κάιζερ ἐνόησε πολὺ καλὰ τί ἤθελε νὰ πῇ ὁ πρίγκιψ. Σιώπησε καὶ δάγκασε τὰ χεῖρά του. Τὸ γεγονός ὁμοῦς εἶνε ὅτι, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἐρωτικού πολέμου, κανένας δὲν σκέφθηκε ποεὶ νὰ θίξῃ τὴν 'Ολλανδία !

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

ΓΝΩΜΙΚΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Κάποια κινέζικη παροιμία λέει : Γιὰ νὰ εἶνε κανεὶς εὐτυχῆς πρέπει νὰ γῆ γεννηθῆ στὸ Τσουν-Σου, νὰ ζῆ τὴν Καντιὸν καὶ νὰ πεθάνῃ στὸ Μαγχαν' κι' αὐτὸ, γιὰτι στὴν πρώτη πόλη εἶνε οἱ φτωχότεροι ἄνθρωποι, στὴν δευτέρα ἡ γλυκύτερες ἡδονές καὶ στὴν τρίτη ἡ καλλίτερες νεκροθῆκες.

Πασῶς ἐστεῖλε τότε ἐναντίον τῶν 1500 ἄριματολῶν 5000 ἄντρες καὶ ὁ ἀγὼν ἔγινε φριχάλιος. «Ὁ ἦρωας τοῦ Μωριά ἀντεφιλομμετο πρὸς τοὺς ἦρωας τῆς Ρουμέλης.» Τέσσερες χιλιάδες κορμιὰ ἔστρωσαν τὴ γῆς Τὰ λείψανα τοῦ ἀποδεκατιμωμένου ἐχθρικοῦ στρατοῦ μὲλις ἐπρόφρασαν νὰ σωθοῦν στίς βάρες τῶν πλοίων. Καὶ οἱ νικηταὶ ἔλληνες τοὺς ἐπυροβολοῦσαν ἀκόμη ἀπὸ τὴν ἀρχογιαλιὰ καὶ τοὺς ἐγιοχούϊζαν.

Μετὰ τὶς λαμπρές αὐτὲς μάχες, ὁ Καπετὰν Πασῶς ἀπελιπίσθηκε νὰ ὑποτάξῃ τοὺς ἄριματολοὺς μὲ τὴ βία καὶ ἀσέφθησε νὰ μεταχειρισθῆ δολιοτυπία. "Εγραψε στὸ Τζανέτο, Μπέη τῆς Μάνης ζητώντας ἀπ' αὐτὸν νὰ διώξῃ τοὺς κλέφτες ἀπὸ τὴ χώρα του, ἂν δὲν θελῆ νὰ ὑποστῇ τὶς συνέπειες Γαλλοτουρκικῆς ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Μάνης. Ὁ Τζανέτομπεης εἰδείξεν στους ἀρχηγούς τὸ ἀπειλητικὸ γράμμα τοῦ Ὁθωμανοῦ καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια τοὺς ἐξώρριξε νὰ φύγουν γιὰ νὰ μὴ καταστραφῶν οἱ χριστιανοί.

Οἱ τρεῖς ἦρωες ἔκαναν συμβούλιον καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ὑποκύψουν. Ἐπίβησαν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ χωρίσθησαν. Ὁ Λάμπρος Κατσώνης μὲ τὰ πλοία του πέρασε νύχτα μέσα ἀπὸ τὸν ἐχθρικό στόλο κ' ἐφυγε. Ὁ Ἄνδρουτσος ὑποστηριζόμενος ἀπὸ τὴν Ζαχαριά, ἐτεχειρίσθη τὴν περιβόητη ἐκείνη ὑποχώρησι, τὴν ὁποίαν οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Εὐρωπαῖοι πρόξενον ὀνόμισαν «Ξενοφώντιον κάθοδον». Στὸ ἐπόμενο φύλλο θὰ ἰδοῦμε τὰ θαυμάσια τῆς καθόδου αὐτῆς καὶ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Ζαχαριά.

ΑΠΟ ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΠΑΘΕΙΑ ΕΝΟΣ ΠΟΥΛΙΟΥ

Τὸ ἀνθεοστέλιστο κίοςσι του — Πῶς τὸ φτάνει. — Μὲ τί τὸ στολίζει. — Πῶς ὀδηγεῖ ἐκεῖ τὴν καλὴν του. — Γλυκύτατα ἐρωτοπαίχνιδα κ λ. π. κ. λ. π.

"Αν εἴσατε ἐρωτοχτυπημένοι ποῦ θὰ ποθοῦσατε νὰ περάσατε μιὰ ὥρα μαζὺ μὲ τὴν λατρευτὴ σας ; Δὲν θὰ προτιμοῦσατε κανένα βαθυπράσινο καὶ βαθύκιον κίοςσι ποῦ νὰ χύουν γύρω σας τὸ ἄρωμά τους τὰ λουλοῦδια καὶ ὅπου κανένα ἀδιάκριτο μάτι νὰ μὴ μορφεῖ νὰ σὰς φτάσῃ ;

Λοιπὸν τὴν ἴδια σκέψιν κάνει καὶ τὸ πανώρηο ποῦλι τῆς Νέας Γουίνεας, ἡ «Ἀμβλυόρρις» ὅταν εἰνε ἐρωτοχτυπημένη. Διαλέγει κι' αὐτὴ γιὰ τοὺς ἐρωτῆς τὸ πεῖο μαγευτικὸ δέντρο, μὲ παλατάκι.

Ἡ ἀμβλυόρρις ζῆ στὰ παρθένα δάση τοῦ Ἄφρακ τῆς Νέας Γουίνεας. Δὲν εἰνε δὲ μεγαλιέτερη ἀπὸ περιστέρι. Οἱ ἰθαγενεὶς ἐκεῖ τὴν λέει «Tukanhoka» ὃ ἐστὶ μεθρομηνόμενον Κηπουρός.

Τὸ κίοςσι, τῶν ἐρωτῶν τῆς, τὸ πλέκει μὲ δυνατὴ μαστοριά, φροντίζει δὲ ἐπίσης, μὲ τὴν ἴδια τέχνη καὶ προσοχὴ γιὰ τὸ σπρώσιμό του. Ἀπὸ τὸν φυσιοδίφη Bessari, ποῦ σπούδασε τὸ ποῦλι αὐτὸ ἐπὶ τόπου, μαθαίνομε, πῶς τὰ καταφέρει ὅλα αὐτὰ.

Διαλέγει πρῶτα-πρῶτα μιὰ ἀπόμωρη γωνιά, ὅπου τὸ δάσος νὰ εἰνε ἀρκιὰ φτενυμένο καὶ τὸ ἔδαφος διυαλό. Στὸ μέρος αὐτό, στὸ κέντρον ἀκριβῶς πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἓνα δέντρο, μὲ κορμὸ ὕψους ἐνὸς μέτρου. Γύρω στὸν κορμὸ τοῦ χαμόδεντροῦ αὐτοῦ συσσωρεύει χόρτα ἄφθονα καὶ χώνει ἓνα μέρος ἀπὸ αὐτὰ στὴ γῆ. Ἀφοῦ ριξεῖ ἐκεῖ τὰ θευέλια, νὰ ποῦμε τοῦ κίοςσιου τῆς, τραβίει τοὺς κλάδους τῶν γύρω θάμων καὶ τοὺς πλέκει γύρω στὸν κορμὸ τοῦ χαμόδεντροῦ, ἐστὶ ποῦ ν' ἀποτελέσουν μιὰ ἀψιδωτὴ καλυβοῦλα, μὲ πόρτα ἐμπρός. Οἱ θάμοι αὐτοὶ ποῦ κοιάζομε μὲ τίς δικῆς μας περικολλάδες, ἐξακολουθοῦν νὰ βλαστάνουν καὶ ν' ἀνθίζουν καὶ μετὰ το πλεξιμό τους γύρω στὸν κορμὸ τοῦ χαμόδεντροῦ, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξεροξίνωθησαν, ἐστὶ δὲ τὸ κίοςσι τελειοποιεῖται μόνο του, πυκνοῦται ἡ στέγη του, πρσιανίζει, ἀνθοβολοῖται.

Δὲν σταματᾷει ὁμοῦς ὡς ἐδῶ τὸ στολίσμα τοῦ κίοςσιου. Ἡ ἀμβλυόρρις εἰνε τρομερὰ φιλάρρηκη. Κοιμῶται ἀκόμη καὶ στολίζει τὸ κίοςσι τῆς μὲ ποικιλόχρωμα φτερά, ἀπὸ σφῆρες παπαγάλου, λουλοῦδια μὲ ζωηρὰ χρώματα, φύλλα δέντρων, μ' αὐτὰ στολίζονται οἱ ἐσωτερικοὶ τοῖχοι τοῦ κίοςσιου. Ὅσο γιὰ τὸ πρσιάνιο, αὐτὸ δά εἰνε ποῦ εἰνε ! Σωστὸ λειβυδάκι ἀπὸ ὄμορφη πρσιανιά. Ἄνάμεσα στὴν πρσιανιά τοῦ προσιουλοῦ ἡ ἀμβλυόρρις τοποθετεῖ μὲ βέρο προσιζιάνιο γούστο, ἀνθη καὶ καρπούς, μὲ χρώματα ἐλκυστικά, ὅσατε νὰ σχηματίζονται κηπος κομπότατος. Τὶ κηπος δὲ ; Θάματα ἰδέσθαι !... Ἄνθη ἐξωτικά μὲ χίλιον λογιῶν χρώματα, καρποὶ ποικιλοχρωμοὶ τῆς Γουίνεας, μικρὰ μαντιτάρια μὲ κομφὰ σχήματα, διάφραρα ἔντομα μὲ χρυσὰ φτερά, ὅτι κομφὸ μορφεῖ νὰ τῆς πέρῃ στὸ μάτι. Οἱ μενεξεδένιοι καρποὶ τῆς ζωτικῆς Γκαρσίνιας καὶ τὸ θελκτικὸ λουλοῖδι τοῦ Βαξίνου δὲν λείπουν ἀπὸ κεῖ ποτε. Ὅλα δὲ αὐτὰ εἰνε τοποθετημένα σ' ἓνα ἄρμονικὸ σύνολο, ποῦ προδίνει τὴν καλλιτεχνικὴν ψυχὴ τοῦ ποῦλιου αὐτοῦ.

"Ὅταν τὰ φανταχτερά αὐτὰ ἀνθη μαραθοῦν ἀντικαθίστανται ἀμέσως μὲ νέα, φρέσκα καὶ δροσερά.

"Φριμμένως αὐτὸ τὸ ποῦλι εἰνε χτυπημένο ἀπὸ φροιοπάθεια !... Στὸν ἐπίγειο αὐτὸ παραδείσιο ἡ σερρικὴ ἀμβλυόρρις ὀδηγεῖ τὴν θηλυκὴν ὅταν φτάσῃ ἡ περίοδος τῶν ἐρωτῶν. Μέσα στὰ ἀνθη καὶ στὰ ἀρώματα !...

Ποῖος ἐραστής κάνει μεγαλιέτερες θυσίαις !... Τὶ γλύκα ἐρωτος δὲ, καὶ τί ἐρωτοπαίχνιδα μεταξὺ τους !

"Ἀναφτερουγίσματα, ψυχαιστές ματιές, παιχινδιάρικα βολταρίσματα γύρω τῆς, παθητικὸ τιτιβισμοί, τρομουλιάσματα τῆς φτερούγας, λιποψυχισμένοι ραμφισμοί, γλυκοκελαϊδίσματα, ἓνα σωρὸ παιχινδιὰ τῆς ἀγάπης, ὡς ποῦ ζευγαρωτὰ καὶ οἱ δύο μβαίνουν στὸ κίοςσι, τὴν ἄλοανθη καὶ μοσχοβολιστῆν των νυμφικῆν παστάδα !

Εἶδατε ποτε πεῖο ποιητικὴ ἀγάπη ; Πεῖο ὄνειρομένη ; Ὅχι ἀσφαλῶς...

Φυσιοδίδης

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ὁ μεγάλος Ἄγγλος ποιητῆς ΣΕΛΙΕ'Υ

